2-69

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 14. Den 15de April 1891. 40de Aargang.

Tale af Ældste A. S. Schou,

holdt ved Konferencen i Aarhus den 29de Marts 1891.

Jeg er taknemlig til den Almægtige for Lejligheden at møde med Eder — mine Brodre, Søstre og Venner — i denne Konference, og haaber at nyde de Tilstedeværendes Opmærksomhed og de Helliges Forbønner, saa at jeg maatte blive vejledet af Guds Aand i mine Bemærkninger.

Apostelen Paulus siger, naar han skriver angaaende Begyndelseslæren om Kristus, at denne er: „Omvendelse fra døde Gjerninger, og Tro paa Gud, og Læren om Daab og Haandspaalæggelse, og de Dødes Opstandelse, og den evige Dom." Brødrene have i deres Bemærkninger allerede fremholdt nogle af nævnte Grundsætninger i Evangeliet, og jeg skal fortsætte med at tale om „de Dødes Opstandelse." Kristenheden fejrer i Dag (Paaskedag) Jesu Opstandelse, og selvfølgelig bliver dette Emne mere eller mindre omhandlet i alle kristne Lande. Enhver, som har grundigt overvejet dette Princip, vil indrømme, at der findes intet vigtigere Punkt i Religionen end netop dette, thi hvad Gavn, Interesse eller Trøst kunde vi erholde i vor Tro og Religion, om vi ikke havde Kundskab om de Dødes Opstandelse? Kunde vi nævne Noget, som mere vilde opmuntre Mennesket til at adlyde og efterleve guddommelige Love end Overbevisningen om at vi ere i Besiddelse af en udødelig Aand? Nej, thi uden Kundskab derom kunde vi simpelthen sige: „Lad os æde og drikke, thi i Morgen dø vi." Apostelen Paulus argumenterer paa følgende Maade: „Dersom der ikke er Dødes Opstandelse, da er ikke heller Kristus opstanden. Men er Kristus ikke opstanden, da er vor Prædiken jo forgjeves, saa er og Eders Tro forgjeves. Vi blive da og funden som falske Vidner om Gud, at han opvejste Kristus, hvilken han ikke har opvejst, dersom nemlig de Døde ikke opvejses. Thi dersom de Døde ikke opstaa, da er Kristus ikke heller opstanden. Men dersom Kristus ikke er opstanden, da er Eders

Tro forgjeves; saa ere I endnu i Eders Synder; saa ere og de fortabte, som ere hensovede i Kristus. Haabe vi alene paa Kristus i dette Liv, da ere vi de elendigste af alle Mennesker."

Vi kunne visselig ved at læse den hellige Skrift komme til Overbevisning om, at det Haab og den Kundskab, som besjælede Guds Mænd i Fortiden, samt Overbevisningen, som de havde, at de vare evige Væsener, var i Virkeligheden Drivfjederen til at indgyde Mod og Udholdenhed i alle deres Prøver og Gjenvordigheder. Lad os betragte vore første Forældres Stilling i Edens Have — de vare udødelige Væsener, omgivne af den skjønne Natur og den inderlige Harmoni som eksisterede mellem Skabningen og dens Hærskere, men paa Grund af deres Ulydighed og Fald vare de uddrevne fra det Paradis hvori Skaberen havde sat dem. Gud havde udtrykkelig sagt, at paa den Dag de aad af den forbudne Frugt skulde de dø Døden, dog kunde de tilsyneladende ikke fatte Dybheden af den Ulykke hvori de styrtede sig. Forbandelsen blev udtalt over dem, og den eneste Fortrøstning, som de havde, var Herrens herlige Forjættelse: Kvindens Sæd skal knuse Slangens Hoved. Vore første Forældre vidste at Guds Ord vare sande, og derfor kunde de tillidsfuldt stole paa den givne Forjættelse, og formedelst den havde de Haab, Trøst og Overbevisning om deres Oprejsning.

Intet kunde have bevæget Abraham til beredvilligt at bringe sin Søn Isak til Moria Bjerg, for der, ifølge Guds Befaling, at offre ham paa Alteret, om han ikke havde været overbevist om, at dersom Herren fordrede hans Søns Liv vilde han i Aandeverdenen og efter Opstandelsen fortsætte det lykkelige Forhold som eksisterede mellem Fader og Søn. Saaledes var ogsaa Job prøvet paa forskjellige Maader, og det eneste som gav ham Trøst i Prøvelsens Dage var sikkerlig den Kundskab, som han havde om Opstandelsen. Lad mig citere hans egne Ord· „Jeg veed, at min Gjenløser lever; og at han som den Sidste skal staa op over Støvet. Og naar min Hud saaledes sønderslidt, er borte, og jeg er blottet for mit Kjød, skal jeg skue Gud." David, som var kaldet en Mand efter Herrens eget Hjerte, faldt i en forfærdelig Overtrædelse som foraarsagede Sorg, Bedrøvelse og Elendighed, men Overbevisningen om Sjælens Udødelighed forlod ham ikke. Han siger selv: „Jeg har stedse sat Herren for mig; thi han er ved min højre Haand, jeg skal ikke rokkes. Derfor glæder mit Hjerte sig, og min Ære fryder sig; ja, mit Kjød skal bo tryggeligen. Thi du vil ikke overlade min Sjæl til Dødsriget; du skal ikke lade din Hellige se Forraadnelse."

Vi ere Alle mere eller mindre bekjendte med Beretningen om vor Herre og Frelsers Fødsel og Liv, samt de mange kraftige Gjerninger som han udførte, hvorved han beviste, for alle oprigtige Mennesker, at han var den Messias, som skulde komme. Han fortalte sine Disciple paa en tydelig Maade at „Menneskens Søn" skulde „overantvordes i syndige Menneskers Hænder, og korsfæstes og opstaa tredje Dag," hvilket vi vide gik i bogstavelig Opfyldelse. Guds Søn, som var underkastet den menneskelige Natur, blev hængt paa Korset, og Blodet flød ud gjennem Naglegabene i hans Hænder og Fødder, og efterat have taget Edikken, udbryder han: „Det er fuldbragt, og bøjede Hovedet og opgav Aanden." Da Stridsmændene senere kom og brøde Benene paa den Første og Anden, som vare korsfæstede med ham, fandt de, at Jesus var død og brøde derfor ikke

hans Ben. „Men en af Stridsmændene stak ham i Siden med et Spyd og straks udgik Blod og Vand.“ Det var visselig ikke Faderens Vilje at Jesus Ben skulde brydes, men derimod at Blodet som flod i hans Aarer skulde udgydes for senere at blive erstattet med en finere Materie — nemlig Aand. Det er vor Tro at Syndefaldet bevirkede at Blodet, som er Sygdommens og Dodens Sæd, blev overført til Mennesket, og at Døden, som Syndens Sold er nødvendig for at det menneskelige Legeme kan derigjennem blive luttret fra Syndens Følger. Dette var imidlertid ikke Tilfældet med Kristus; han syndede ikke, og derfor skulde heller ikke hans Legeme se Forraadnelse. Han hvilede kun tre Dage i Graven, og Herrens Engle kom og væltede Stenen bort, og vi finde vor dyrebare Frelser med Aand og Legeme igjen forenede. Han havde sejret over Dod og Grav! Han var opstanden!

Uagtet Jesus havde forudsagt det Hele blev dog Disciplene forfærdede naar Kristus først aabenbarede sig for dem; de „betoges af Frygt, og mente at de saa en Aand,“ men han overbevidste dem snart om at dette ikke var Tilfældet, idet han siger: „Ser mine Hænder og mine Fødder, at det er mig selv; føler paa mig og ser; thi en Aand har ikke Kjod og Ben, som I se, at jeg har.“ Thomas, en af de Tolv, tvivlede; han havde jo nogle faa Dage i Forvejen seet sin Herre og Mester korsfæstet; han havde seet ham blive lagt i Graven og en stor Sten blive væltet foran Indgangen, samt romerske Stridsmænd sat til nøjagtig at bevogte Graven for at hindre Disciplene fra at komme og tage hans Legeme bort og derefter sige at han var opstanden. Under disse Omstændigheder var det ganske naturligt for Thomas at sige: „Uden jeg faar se Naglegabet i hans Hænder, og stikker min Haand i hans Side, vil jeg ingenlunde tro.“ Jesus, den opstandne Frelser, fortsatte fremdeles sin Kjærligheds-Gjerning, thi ved første Lejlighed, da Disciplene vare samlede og Thomas med dem, kom Jesus, medens Dørene vare lukkede og stod midt iblandt dem, og da han kjendte deres Tanker siger han til Thomas: „Ræk din Finger hid, og se mine Hænder, og ræk din Haand hid, og stik den ind i min Side, og vær ikke vantro, men troende.“

Hvilken Kjærlighed og Nedladenhed beviste ikke Jesus ved saaledes at undervise sine elskede Disciple om Opstandelsens Virkelighed, og tillige, som den levende Guds Søn, at sidde ned ved Strandbredden og deltage i et simpelt Maaltid; han forsøgte ikke at vise sin egen Storhed, thi allevegne finde vi, at han fremtræder som den ydmyge og sagtmodige Frelser, der havde gaaet ned under alle Ting, for senere at ophojes over Alt. Herrens Apostle modtog ved denne Lejlighed en saa fuldstændig Overbevisning om Virkeligheden af de Dødes Opstandelse, at naar de senere vare stillede ligeoverfor Doden og deres Fjender tørstede efter deres Blod, kunde den grusommeste Dod ikke indgyde Skræk hos dem; thi de vare overbevidste om at Døden vilde fore dem til Livet; at den vilde simpelthen være Færgestedet hvor de skulde føres over paa den anden Side for atter at møde deres dyrebare Frelser.

Forskjellige Anskuelser gjorde sig gjældende i Apostlenes Dage med Hensyn til Opstandelsen. Vi ere underrettede om, at der var en Sekt, der kaldtes Sadducæer, som lærte: „at der er ingen Opstandelse, ej heller Engel, ej heller Aand,“ medens Farisæerne

troede begge Dele, og vare derfor ikke faldne saa dybt i Vantro som de Førstnævnte, hvorfor ogsaa Paulus, da han var fremstillet for Ypperste-Præsternes Raad, sagde: „Jeg er en Farisæer, jeg dømmes for Haab og for de Dødes Opstandelse." Denne Udtalelse fandt Gjenklang hos de Skriftkloge og Farisæerne, ja til en saadan Grad, at de for et Øjeblik forglemte deres Had til Paulus og den Lære han forkyndte, og sagde: „Vi finde intet Ondt hos dette Menneske; men dersom en Aand eller en Engel har talet til ham, da lader os ikke stride mod Gud." Men de forandrede snart deres Mening; de bleve ophidsede i deres Sind og onskede at dræbe Paulus, endskjondt der ikke kunde frembringes noget Bevis for at han var strafskyldig. Jøderne ønskede ikke at blive overbevidste om at Jesus var Kristus; thi der gaves Lejlighed nok til at blive overbevidste derom, eftersom mange levende Vidner fandtes, som kunde bevidne at Kristus var opstanden. Apostelen Paulus skriver desangaaende til Menigheden i Korinth: „Thi jeg overantvordede Eder iblandt det Forste, hvad jeg og annammende: at Kristus døde for vore Synder, efter Skrifterne; og at han blev begraven; og at han opstod den tredje Dag, efter Skrifterne; og at han blev seet af Kephas, derefter af de Tolv. Derpaa blev han seet af mere end fem hundrede Brodre paa engang, af hvilke de Fleste endnu ere i Live, men Nogle ere og hensovede."

Vi ville gaa videre i vore Betragtninger og henvise til flere af denne Apostels Udtalelser. Han var omgivet, som før bemærket, af Mennesker der havde forskjellige Anskuelser angaaende Opstandelsen, og det var derfor ganske rimeligt, som han selv siger, at Nogen ville spørge: „Hvorledes opstaa de Døde? og med hvordant et Legeme komme de frem?" Som Svar paa dette Spørgsmaal siger han: „Du Daare! det, som du saar. bliver ikke levendegjort, dersom det ikke dør." Denne Udtalelse, af Apostelen, er bleven kritiseret af mange tænkende Mennesker, som da ikke have forstaaet Meningen af dette Skriftsted, og derfor have de ogsaa udtalt sig i følgende Ord om Paulus: „Du Daare! dersom det du saar dør, bliver det ikke levendegjort." Disse Ord ere heller ikke aldeles ugrundede, efterdi vi Alle forstaa, at dersom der ikke findes Liv i det Frø, som vi saar, kan det heller ikke spire frem, dog maa der uvilkaarligt ske en Forandring — en vis Grad af Opløsning. Men med Mennesket er det anderledes. Vi have Alle en udodelig Aand, som vil vende tilbage til Gud som gav den, naar Legemet ikke længere er skikket til dens Opholdssted, og lad mig sige Eder, mine kjære Forsamlede, at Spiren, til igjen at opstaa, ikke ligger i det dode Legeme, men i Aanden, og i den guddommelige Magt, som vi forstaa er Ophav til vort Liv og vor Tilværelse. Kortsynede Personer antage, at det menneskelige Legeme — som for Tusinder af Aar har hvilet i Jordens Skjød eller paa Havets Bund og er muligvis bleven fortæret af Fiske, vilde Dyr eller ved Ild — maa ubetinget for evigt være tilintetgjort, og, dersom Himmelens Fugle have fortæret Dele af et Menneske og dets Bestanddele ere spredte til de fire Vinde kunde disse ikke atter blive samlede. Men Sandheden er, at Mennesket er et evigt Væsen; det vil sige: den Materie hvoraf Legemet bestaar er evig, og kan ikke tilintetgjøres, ej heller udgjore Dele af, eller optages i den ovrige Skabning, nej, thi „alt Kjød er ikke det samme Kjød, men et er Menneskets Kjød, et

andet Kvægets, et andet Fiskenes, et andet Fuglenes." Vi kunde overbevise os om Sandheden heraf ved at undersøge og sammenligne Blod af Mennesker og Dyr. Der findes en mærkværdig Forskjel, og det vilde sjelden lykkes at overføre Blod fra et Dyr og ind i et Menneskes Aarer, da et saadant Forsog i Almindelighed vilde foraarsage Blodforgiftning. Om et Menneske skulde blive fortæret af et Dyr, saa forbliver dog i Virkeligheden Elementerne, som tilhøre Mennesket, uafhængige.

Lad os nu, medens vi omtale Opstandelsen, samtidigt gjøre nogle Betragtninger over Naturen — hvorledes Græsset om Foraaret vokser; hvorledes Sæden, som er plantet, begynder at spire frem, samt Træer og Planter drage fra Elementerne de nodvendige Dele for deres Vækst og Udvikling. Det naturlige Øje kan ikke se paa hvilken Maade dette foregaar, men vi kunne se Resultatet efter en kortere eller længre Tids Forløb. Naar, for Eksempel, et Træ fremviser de dejlige Frugter og Kornageren bølger for Vinden, kunne vi tydelig se den forskjelligartede Materie, som er samlet ud af Elementerne, hvilken selvfolgelig for har eksisteret.

Vi ere underrettede i Beretningen om vor Herre og Frelser, at han udførte mange kraftige Gjerninger, som Folket ikke kunde begribe. Evangelisten Johannes beretter at Kristus forvandlede Vand til Vin, hvilket, ifolge Skrifterne, var det første Mirakkel, som han udforte. Det er ikke min Hensigt at give nogen omfattende Forklaring over de mange Mirakler, som vor dyrebare Frelser demonstrerede for Folket medens han vandrede i denne jordiske Sfære, men ønsker blot, at drage Eders Opmærksomhed til et Par af de mest mærkværdige Begivenheder, forbundne med hans Missionsvirksomhed. Beretningen fortæller at Kristus, paa en for os højst besynderlig Maade, bespiste fem Tusinde Mænd, foruden Kvinder og Børn, og senere fire Tusinde Mænd, foruden Kvinder og Børn. Folket var ved forstnævnte Tilfælde samlede paa et øde Sted og Disciplene sagde til Jesus: „Lad Folket fare, at de kunne gaa hen i Byerne og kjøbe sig Mad." Det er rimeligt, at Disciplene bleve forundrede naar Jesus svarede dem: „De have ikke Behov at gaa bort; giver I dem at æde." Han tog deres hele Forraad, hvilket bestod af fem Brod og to Fiske, „saa op til Himmelen og velsignede dem; og han brød dem, og gav sine Disciple Brodene, men Disciplene gave Folket dem. Og de aade Alle og bleve mætte; og de opsamlede de overblevne Stykker, tolv Kurve fulde." I det andet Tilfælde finde vi, naar Jesus gik op paa et Bjerg ved den galilæiske Sø, at „meget Folk kom til ham, og havde med sig Halte, Blinde, Stumme, Krøblinger og mange Andre; og de lagde dem for Jesu Fødder, og han helbredte dem." Derefter kaldte Jesus sine Disciple til sig og sagde: „mig ynkes inderligen over Folket, thi de have nu tovet hos mig tre Dage, og have Intet at æde; og lade dem fastende fare, vil jeg ikke, paa det de skulde ikke forsmægte paa Vejen." Disciplenes Forraad af Fodevarer var kun syv Brød og nogle smaa Fiske, dog „aade Alle og bleve mættede; og de samlede de overblevne Stykker, syv Kurve fulde." Hensigten hvorfor jeg omtaler disse Mirakler er fordi vi derved tildels kunde fatte den guddommelige Magt, som Jesus var i Besiddelse af; han kunde byde over Elementerne, og i et Øjeblik samle fra dem den Materie som var nodvendig for at tilfredsstille den menneskelige Natur.

Det var ingenlunde Tilfældet at han frembragte det af Intet, nej, Alt var i Tilværelsen — det eksisterede. Guds Søn bød, og Elementerne samledes ved hans Ord.

Paa en lignende Maade vil de Dødes Opstandelse foregaa. Denne Paastand kan bevises fra Ezechiels Beskrivelse om sit Syn. Jeg vil citere Profetens egne Ord: „Saa siger den Herre, Herre til disse Ben: se, jeg vil lade komme Aand i Eder, og I skulle blive levende. Og jeg vil lægge Sener paa Eder og lade Kjød komme over Eder og overdrage Eder med Hud og bringe Aand i Eder, at I blive levende; og I skulle fornemme, at jeg er Herren. Og jeg spaaede, som mig var befalet, og der kom en Lyd, der jeg spaaede, og se, der blev en Raslen, og Benene nærmede sig, det ene Ben til det andet. Og jeg saa, og se, der kom Sener og Kjød paa dem, og der trak sig en Hud der oven over; men der var ikke Aand i dem. Og jeg spaaede, som han befalede, og Aanden kom i dem, og de bleve levende og stode paa deres Fødder, en saare stor Hær." I dette Syn var de Dødes Opstandelse forklaret paa en tydelig Maade; Profeten var stillet i en Dal fuld af tørre Ben, og selvfølgelig var der kun for hans Blik fremstillet en mindre Del af Materier, men disse Ben, formedelst Guds Kraft, nærmede sig tilsammen — Sener, Kjød og Hud blev i et Øjeblik samlede ud af Elementerne, og derefter kom Aanden og tog Legemet i Besiddelse, og som Profeten siger: de „stode paa deres Fødder, en saare stor Hær."

Vi have, i den hellige Skrift, tydelige Beviser for: alle Menneskers Opstandelse. Jesus siger, idet han taler til Menneskene om det evige Liv, at „den Time kommer, paa hvilken alle de i Gravene skulle høre hans Røst, og de skulle gaa frem, de som have gjort Godt til Livets Opstandelse, men de som have gjort Ondt, til Dommens Opstandelse." Naar Paulus var fremstillet for Jødernes Raad, siger han: „De Dødes Opstandelse forestaar, baade de Retfærdiges og de Uretfærdiges." Aabenbareren Johannes var et Redskab i Herrens Haand til at tilkjendegive for os mange herlige Sandheder angaaende Opstandelsen; han saa i Synet hvorledes Djævelen var bunden i et Tidsrum af et Tusind Aar; han beskuede ligeledes „deres Sjæle som vare halshugne for Jesu Vidnesbyrds og for Guds Ords Skyld, og dem, som ikke havde tilbedet Dyret, ej heller dets Billede, og ikke havde taget Mærket i deres Pande og paa deres Haand; og de bleve levende og regjærede med Kristus de tusinde Aar. Men de andre Døde bleve ikke levende igjen, indtil de tusinde Aar fuldendtes. Denne er den første Opstandelse. Salig og hellig er den, som har Del i den første Opstandelse; over disse har den anden Død ikke Magt, men de skulle være Guds og Kristi Præster og skulle regjære med ham tusinde Aar."

Vi lære af disse Skriftsteder at de Retfærdige skulle opstaa først, dog kunne vi ikke antage at Alle disse skulle opstaa paa en Gang. Det vil muligvis være nødvendigt, at Nogle skulde hvile i Støvet længere end Andre, dog ville Alle, som Jesus siger: „der have gjort Godt" komme frem i Livets Opstandelse — paa en Dag efter Guds Tidsregning, men i en Tidsperiode af et tusinde Aar efter Menneskets. Menneskenes Vandel, eller med andre Ord: deres Gjerninger, ville derfor gjøre meget til at bestemme Tiden for deres Opstandelse. Der vil saaledes være Nogle beredte naar den sidste Basun skal lyde, som skulde blive forandrede

„i en Hast, i et Øjeblik," og disse ville selvfølgelig, i Lighed med Frelseren, ikke se Forraadnelse. Vi ere underrettede om, at der vil være en stor Forskjel paa Menneskenes Herlighed i det Tilkommende; de som opstaa først ville altid dvæle i Herrens Nærværelse og være af det Tal, som skulle leve og regjære med Kristus — først i et Tusind Aar, og derefter i al Evighed; de som opstaa senere, men dog i Løbet af Fredsregjæringen, ville derimod være noget mere fjærnede. Saaledes kunne vi lettelig forstaa de forskjellige Grader af Herlighed, som saa tydelig ere bestrøvne af Apostelen Paulus; han siger: „en er Solens Glans, en anden Maanens Glans, en anden Stjernernes Glans; thi en Stjerne overgaar den anden i Klarhed. Saaledes er og de Dødes Opstandelse."

Aarsagen hvorfor de Hellige i Fortiden vare saa udholdne i alle Trængsler var fordi de vare overbevidste om at de formedelst Trofasthed indtil Enden vilde erholde Løn for al deres Møje og Besværlighed i Forkrænkelighedens Land. Nogle „bleve udspilede til Pinsel, og toge ikke mod Befrielse, at de maatte erholde en herligere Opstandelse." Dersom vi havde en Optegnelse over Alle, som have lidt Døden hellere end at opgive deres Tro, skulde vi finde at det var et stort Antal. Der udfordres Tro, Mod og Overbevisning — i Lighed med Kvinden, om hvilken vi kunne læse Beretningen i anden Maccabæernes Bog — til at udholde al den Modgang som man møder her i Livet. Denne Kvinde opmuntrede sine syv Sønner til hellere at lide alle Dødens Kvaler, end at fornegte Troen; de vare pinte til døde, og sidst af Alle Moderen selv, men de døde med Vidnesbyrdet paa deres Læber om en herlig Opstandelse.

Efter de Retfærdiges Opstandelse saa Johannes i sit Syn at: „Havet afgav de Døde, som var i det; og Døden og Helvede afgave de Døde, som var i dem, og de bleve dømte, hver efter sine Gjerninger. Og Døden og Helvede bleve kastede i Ildsøen. Denne er den anden Død." Der findes intet Bevis i den hellige Skrift for at alle disse Mennesker skulle opstaa paa en Gang, men det er nok for os at vide, at Alle skulle opstaa, og at Legemet og Aanden igjen skulle blive forenede. Derefter kommer Dommen, og Alle skal dømmes efter deres Gjerninger. De som skulle dø den anden Død ere de, som have syndet mod den Helligaand, hvilke ikke kunde erholde Forladelse „hverken i denne Verden ej heller i den tilkommende;" deres Aand og Legeme vil i den anden Død opløses, og deres Tilværelse saaledes for evigt ophøre. Jorden vil ligeledes opstaa, eller med andre Ord: blive befriet fra Forbandelsen, thi der vil blive „nye Himle og ny Jord i hvilke Retfærdighed bor." Jorden vil blive lutret og renset og saaledes skikket for sit Skabelses Maal, nemlig: et Opholdssted for retfærdige opstandne Mennesker. Jesus Kristus vil komme og regjære som den store Konge, og hans Opholdssted vil blive i det nye Jerusalem, som skal komme ned fra Himmelen. Guds Paulun vil blive hos Menneskene. Nye Kloder vil blive dannede af Elementerne som findes i det uendelige Verdensrum, og et Sted beredt for de mange Millioner Mennesker, som have levet paa Jorden. En herlig Tidsperiode vil oprinde, thi „Gud skal aftørre hver Taare af deres Øjne, og Døden skal ikke være mere, ej heller Sorrig, ej heller Skrig, ej heller Pine skal være mere; thi det Første er veget bort." Vi, som have annammet Evangeliet, have Ret til at komme frem i

den første Opstandelse, og at leve og regjære med Kristus først i et Tusind Aar, og derefter i al Evighed.

Jeg veed at Herren lever, at han har aabenbaret sig og gjengivet Evangeliet til Jorden i det nittende Aarhundrede, at Mænd ere iklædte med Fuldmagt fra Himmelen, at Evangeliets Gaver, Kræfter og Velsignelser findes i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, og at Alle, som vil prøve Lærdommen i Oprigtighed og Tro, skal finde at den er af Gud og ikke af Mennesker. Maa Herren, Israels Gud, velsigne os Alle, er min Bøn i Jesu Navn. Amen.

Den 15de April 1891.

Præsident D. H. Wells's Bortgang.

Det er med sorgfulde Følelser, at vi idag meddeler de Hellige i den skandinaviske Mission, at Præsident Daniel H. Wells endte sit Liv paa dette Livs knudrede Bane i Saltsøstaden den 24de Marts 1891 om Eftermiddagen Kl. 1. Dette Sorgens Budskab var telegrapheret fra Præsident Wilford Woodruff i Saltsøstaden til Præsident Brigham Young i Liverpool. Aarsagen til hans Død var Influenza efterfulgt af Lungebetændelse.

Ved Præsident Wells's Bortgang fra Forkrænkelighedens Sfære maa de Sidste-Dages Hellige beklage Tabet af én af Guds ædleste Tjenere, der have levet paa Jorden. Han var i Besiddelse af Tro, Dyd, Taalmodighed, Broderkjærlighed, Barmhjærtighed, Ydmyghed, Mod og Maadeholdenhed, hvilke Egenskaber karaktiserer en sand Herrens Tjener. Midt i de Helliges dybeste Sorg og største Livsfare udviste han ved sine Handlinger, at han virkelig var en Forsvarer af Sandhed og Ret. Hans Iver og Nidkjærhed for Guds Riges Fremme slappedes aldrig hverken i Modgang eller Medgang. I Lighed med de fleste af sine Troesfæller har han været nødsagen til at gjennemgaa mange Besværligheder, men Lidelser eller Farer have aldrig bragt ham til at snuble eller foraarsage Tvivlraadighed hos ham i Udførelsen af sine Pligter. Hans Ansvar var stort, men hans ædle Hensigter og urokkelige Tillid til Gud gav ham Kraft og Styrke til at vandre standhaftig paa Vejen som fører til evigt Liv, indtil hans Legeme blev lagt til Hvile i Gravens tause Gjemme, og hans jordiske Løbebane endt, efter at have stridt Troens gode Strid.

Daniel Hanmer Wells var født i Trenton, Oneida County, New York, den 27de Oktober 1814, og døde saaledes i sit 77 Aar. Hans Fader deltog i Krigen mod England i 1812, og hans Moder var en Datter af David Chapin, der gjorde Tjeneste i Armeen under General Washington. Han var en direkte Efterkommer af Connecticuts fjerde Guvernør. Naar han var tolv Aar gammel døde hans Fader, og i 1833 flyttede han i Forening med sin Moder og de øvrige af Familjen til Ohio. I Aaret 1834 bosatte han sig i Commerce, som senere kaldtes Nauvoo, og førend han havde fyldt sit 21de Aar blev han valgt til at gjøre Tjeneste som Politiembedsmand. Han nød en ualmindelig Fortro-

lighed fra alle Sekter og Partier for sin Retskaffenhed og Upartiskhed, og var ofte valgt til Mægler i Tvistigheder samt Administrator i Dødsboer.

Naar Pøbelen i 1839 uddrev de Hellige fra Missouri var Præsident Wells blandt de første Personer, som kom til deres Hjælp. Han blev fyldt med medlidende Følelse ved at bevidne Uddrivelsen af amerikanske Borgere fra Nabo-Staten, og hans Kjærlighed for Frihed og Ret foraarsagede Sympatibaandet at blive knyttet mellem ham og det undertrykte Folk. Ved Organisationen af Nauvoo blev han valgt til forskjellige vigtige Embeder. Han var Medlem af Byraadet, Medlem af Bestyrelsen for Universitetet, og Medlem af General-Staben for Nauvoo Legion. Efter Josephs og Hyrums Martyrdom, naar Guvernøren af Illinois fordrede at Nauvoo Legionen skulde opgive deres Vaaben, protesterede General Wells mod dette Forlangende, idet han betragtede en saadan Opfordring som et Indgreb paa konstitutionelle Rettigheder.

Præsident Wells var ikke den Gang Medlem af Jesu Kristi Kirke, men forenede sig med den to Aar senere, nemlig i Aaret 1846, efter at den største Del af de Hellige havde forladt Illinois for at søge Tilflugt i Klippebjergenes Dale. Kort efter sin Ankomst til Utah blev han valgt til General for Nauvoo Legionen. I Urolighederne med Indianerne i de tidligere Dage bevirkede hans Dygtighed og visdomsfulde Fremgangsmaade meget til at beskytte Nybyggerne mod de vilde Urindvaaneres Angreb. Da, formedelst falske Beskyldninger af Regjæringens Embedsmænd, en Armé var sendt af de Forenede Staters Regjæring mod de Sidste-Dages Hellige, anførte General Wells Forsvars-Felttoget med stor Dygtighed og Forsigtighed. Fra den Tid har Præsident Wells været en velbekjendt Personlighed i Utah. For Rækker af Aar var han Medlem af Utahs lovgivende Forsamling, og indehavde for en længere Tid Borgermesterembedet i Saltsøstaden.

Den 4de Januar 1857 var Broder Wells ordineret til Apostelembedet, og fungerede som Præsident Brigham Youngs anden Raadgiver fra den Tid indtil Sidstnævntes Død. Siden Præsident Youngs Bortgang har han fungeret som Raadgiver til de tolv Apostle. Efter Indvielsen af Manti Tempel blev han kaldet til at overtage Bestyrelsen af denne hellige Bygning, og han har i dette Herrens Hus virket utrætteligt baade for de Dødes og de Levendes Saliggjørelse. Broder Wells har to Gange præsideret over den europæiske Mission, nemlig i 1864—65 og 1885—87.

Med Ord kunne vi blot frembringe en velfortjent Tribut til denne store og ædle Mands Minde, dog ønske vi at sige, at hans Livs Virksomhed staar som et Monument der aldrig vil blive flyttet, og hans Navn vil blive holdt i Ære blandt de Sidste-Dages Hellige fra Slægt til Slægt, som en Mand, der altid var tro til sine Medmennesker, til sit Fædreland, og til sin Gud. Vi føle Savnet af hans vise Raad og behagelige Selskab; vi sørge over, at det Baand er nu afskaaret, der bandt ham og os tilsammen her i Forkrænkeligheden som Jesu Kristi Efterfølgere; vi sympatisere med hans elskede Familie i deres store Tab, men glæder os ved Kundskaben om, at han har vandret ærligt og oprigtigt alle sit Livs Dage, at han har levet ifølge Evangeliets Love, og at han vil opnaa en Ophøjelse i Guds celestiale Rige og blive kronet med Herlighed, Uforkrænkelighed og evigt Liv.

De Helliges Glæde.

Enhver, som læser de Sidste-Dages Helliges Historie og bliver bekjendt med de Prøver og Gjenvordigheder som de have gjennemgaaet, vilde i Almindelighed antage, at de fortjene megen Sympathi, formedelst de ugunstige Omstændigheder, som have omgivet dem. Det er naturligt at vi ville sammenføje Lykke med Fremgang og Ulykke med Modgang og Sorg. Menneskets Erfaring fremkalder denne Slutning. Men der er et mærkværdigt Faktum, der er vel værd Opmærksomhed og Undersøgelse af Personer som ikke ere Sidste-Dages Hellige, og det er: uagtet alle de prøvende og vanskelige Omstændigheder som Jesu Kristi Kirke har gjennemgaaet, kunde man ikke finde et mere lykkeligt Folk paa Jordens Overflade, endog i Prøvelsens Dage, end de Sidste-Dages Hellige. Vort Samfund har bevist den Kjendsgjerning, at ydre Omstændigheder, endskjøndt de have været højst ugunstige, ikke have ødelagt de Helliges Lykke og Tilfredshed. Det er naturligt at Modgang bringer Bedrøvelse, og Mennesket vilde foretrække at undgaa Prøvelser, men desuagtet kunne de, som holde Guds Bud, nyde en stor Grad af Tilfredshed under de mest ugunstige Omstændigheder. Mænd og Kvinder, som stole paa udvortes Omstændigheder til at foraarsage deres Lykke, have ikke opdaget den sande Glædes Hemmelighed. Den virkelige Tilfredshed, og dens vedvarende Nydelse, maa udspringe fra Hjertet. Om vi ikke leve i fuldstændig Harmoni med saavel Naturens som Guds Love, saavidt som vi forstaa dem, ville vi finde at der er altid Noget som fattes.

Lydighed til Evangeliet har havt en mærkværdig Virkning paa Alle som have annammet det, og Aarsagen er den: at enhver Længsel af det menneskelige Hjærte for Alt som er sandt, prisværdigt og godt kan finde Tilfredsstillelse i Retfærdighedens Principer, hvilke Gud have aabenbaret. Det almindelige Vidnesbyrd af dem som have forenet sig med Jesu Kristi Kirke har været, at forinden de annammede Evangeliet, som Kirkens Ældster forkyndte, var der Noget som manglede; at deres Attraa var til Noget som ikke eksisterede i de forskjellige religiøse Samfund, af hvilke de vare omgivne. Men efter at de annammede Evangeliet har denne Attraa blevet tilfredsstillet og deres Sjæle fyldte med den Ro og Fred, som ene Evangeliet bringer. En behagelig og himmelsk Følelse indfandt sig i deres Hjærter, og de følte sig overmaade lykkelige. En ren Glædesaand tog Besiddelse af dem, hvilken ikke var afhængig af ydre Omstændigheder. Dens Kilde var fra deres Indre, og var uden Tvivl Guds Aand tildelt dem ved at holde Guds Bud og adlyde Evangeliets Ordinancer.

Det har været bemærket at Medlemmer af forskjellige religiøse Samfund have tabt den første Kjærlighed de havde, naar de vare omvendte, og at de se tilbage til deres Omvendelses Dage gjennem deres fremtidige Liv, som en Tid da de nød en stor Grad af de gode Følelser som gjorde dem faa lykkelige. Men dette er ikke Tilfældet med de Sidste-Dages Hellige, som have opfyldt deres Pligter. Ved at se tilbage til den Tid da de bleve overbevidste om Sandheden og forenede sig med Kirken kunne de se at de blot vare Børn den Gang, og at deres Kundskab, Iver og Tilfredsstillelse have gradvis tiltaget fra de Dage, uden Ophold. Aarsagen til dette er, at de ikke forenede sig med Kirken formedelst en Indflydelse af Begejstring som antændte deres Indbildningskraft; thi de have

fornummet Sandheden og antaget den formedelst Aandens overbevisende Kraft, som paavirkede dem; og eftersom Kundskaben om Sandheden har foroget sig hos dem, saa have de ogsaa lært at skatere mere og mere Skjønheden af Jesu Kristi Evangelium, og deres Glæde og Tilfredshed har derved formeret sig. Dette er saaledes som det skal være; thi Evangeliet — Frelsensplanen, bestemt for Menneskeslægtens Igjenoplosning — er beundringsværdigt afpasset i enhver Henseende for Menneskets Tilfredsstillelse og Behov. Der er ikke noget ufuldstændigt i det, nej, Evangeliet er fuldstændigt, og dets Virkning paa Menneskets Karakter er at forbedre og forædle den; at bringe Mennesket nærmere til Himmelen, samt give det alle saadanne Egenskaber som ville bringe sand Glæde.

Det er mærkværdigt hvorledes de Sidste-Dages Hellige have været i Stand til at udholde alle de Besværligheder og Forfølgelser, som de have havt til at gjennemgaa. Om de ikke havde været opholdte ved guddommelig Magt, vilde de uvilkaarlig for længe siden have opgivet Kampen; Livet vilde have blevet saa trist og møjsommeligt for dem, at de ville have tabt alt Haab og søgt Døden som en Befrier fra deres Gjenvordigheder. Men derimod have de, i deres dybeste Sorg, blevet opholdte og været glade, tilfredse og ved godt Mod. Midt iblandt Pøbelforfolgelserne, som dette Folk havde til at udholde, og senere ved deres Orkenvandring over de vidstrakte Sletter uden nogen vis Kundskab om hvorhen de skulde gaa, eller hvad Omstændigheder de vilde have til at møde, vare de glade, haabefulde og uforfærdede. Trods al deres Modgang vare de ikke nedtrykte i deres Folelser, og uagtet de vare berøvede mange af Livets Bekvemmeligheder, og ved enkelte Lejligheder endog det Nødvendigste, vare de ikke modlose.

Mange af vore Medmennesker forestille sig, at dersom de blot kunne komme til Himmelen skulde de blive fuldkommen lykkelige. Morderen er ofte lovet paa Skafottet, at om han blot tror paa Jesus, saa skal han blive benaadet og gaa lige til Himmelen, og saaledes have mange af de mest ugudelige Personer i Samfundet endt deres Liv, under saadanne Omstændigheder, med dette Haab. Men lad en saadan Person blive bragt i Selskab med de Velsignede og Igjenloste, og han vil finde sig utilfreds, eftersom hans Liv havde været tilbragt i Overtrædelse af de Principer paa hvilke den himmelske Lyksalighed er grundet. Personer, som forvente at gaa til Himmelen, maa berede sig derfor. Der maa være Harmoni mellem dem og deres Omgivelser naar de komme der, thi om dette ikke er Tilfældet vil der ikke blive nogen Himmel for dem.

Magten til at blive lykkelig er for en stor Del beroende paa Mennesket selv. Herren har aabenbaret Love, hvilke, om de adlydes, vil bringe Harmoni mellem os og det Himmelske. Desto mere nøjagtig vi efterleve disse Love i vort daglige Liv, desto nærmere ville vi komme mod Fuldkommenhedens Maal. Ved Hjælp af Guds Aand kunne vi kontrollere vore onde Tilbøjeligheder og heftige Sindsbevægelser, samt leve nojagtig i Overensstemmelse med guddommelige Love. Ved Lydighed til disse Principer har Mennesker naaet Englelighed. Guds enbaarne Søn, medens han var her paa Jorden, levede nøjagtig i Overensstemmelse med disse Principer; han lærte dem til sine Disciple, og saa vidt som de adlød dem bleve de ét med ham. Frelseren praktiserede de Principer, som han lærte. Naar han var forfulgt, bespottet, haanet, og sluttelig kronet med Torne

og korsfæstet var han ikke opegget til Vrede. Endskjøndt han var bespottet, gjengjældte han ikke med Bespottelse, men betalte Ondt med Godt, ja, endog i hans største Lidelser, da han gjennemgik Angst og Sjæle-Kvaler, udviste han virkelig ved sine Udtalelser de herlige Sandheder, hvilke han havde forkyndt som sit Evangelium. Om han ikke dette havde gjort, havde han ikke blevet den beundringsværdige Person, som han nu er. Det er vor Pligt at efterfølge ham; han har vist os Eksemplet. — Red. Juv. Instructor.

Konferencemøder.

Konferencemøderne i Aalborg den 26de og 27de Marts 1891. Nærværende vare følgende Brødre fra Zion: Missionspræsident Edw. H. Anderson, Konferencepræsident C. M. Jensen, Ældste A. S. Schou, Præsident for Kjøbenhavns Konference, samt Ældsterne F. C. Mickelsen, J. P. Olsen, J. M. Keller, T. C. Nielsen, A. Hansen og M. Nielsen.

Den 26de. Aften Kl. 8.

Mødet aabnedes med Sang, og Bøn af Ældste F. C. Mickelsen.

Ældste A. Hansen bar Vidnesbyrd om, at det samme Evangelium, som var prædiket af Kristus og hans Apostle, er gjengivet til Jorden i vore Dage.

Ældste T. C. Nielsen sagde, at det er ikke uden Bedrøvelse at vi kunne betragte Verdens nuværende Stilling, og se saa mange gode og oprigtige Mennesker uden sand Religion; de have Gudfrygtigheds Skin, men fornegte dens Kraft.

Ældste F. C. Mickelsen henviste til den store Forskjel som man vil finde mellem de Sidste-Dages Helliges Missionærer og den moderne Kristendoms Religionsforkyndere. Bevidnede at der kun findes en Plan lagt for Menneskeslægtens Frelse, og den bestaar i Efterfølgelse af vor Frelsers Lære og Eksempel.

Ældste M. Nielsen bar Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed, sagde, at Hensigten med hans Komme til dette Land var at sprede Sandhedens Principer blandt sine Medmennesker.

Præsident A. S. Schou glædede sig ved Lejligheden at møde med Hellige og Venner i Aalborg, og glædede sig ved at kunne bevidne at de Sidste-Dages Hellige er i Besiddelse af det sande Evangelium. Han sagde, at der gives Anledning for alle Mennesker at blive bekjendte med Guds Vilje ved blot at søge ham i oprigtig Bøn. Det er meget tydeligt forklaret i Bibelen, at „hver den, som afviger og ikke bliver i Kristi Lærdom, har ikke Gud; hvo som bliver i Kristi Lærdom, han har baade Faderen og Sønnen", hvilket beviser Nødvendigheden af at adlyde Evangeliets Principer. Taleren vidnede om, at Evangeliets Gaver, Kræfter og Velsignelser, saasom: Syges Helbredelse, Tungemaalsgaven og Profetiens Gave findes blandt dette Folk, og om Menneskene bespotte dette Vidnesbyrd vil det ikke forandre dets Sandhed.

Mødet sluttedes med Sang, og Taksigelse af Ældste J. P. Olsen.

Den 27de. Formiddag Kl. 10.

Mødet aabnedes med Sang, og Bøn af Ældste J. M. Keller.

Efter at Ældste S. S. Holm havde afgivet Beretning fra Aalborg Grén, Ældste J. P. Olsen fra Hjørring Grén, og Ældste A. Hansen fra Frederikshavns Grén, gav Præsident C. M. Jensen en samlet Rapport over hele Konferencen, hvoraf fremgik at den tæller 237 Medlemmer, Præstedømmet iberegnet, og at 10 Personer vare tillagte Kirken ved Daab i det forløbne Halvaar.

Præsident C. M. Jensen havde erfaret i sin Missionsvirksomhed, at der fandtes mange gode Mennesker, som tilsyneladende interessere sig for Sandheden, men i de fleste Tilfælde var det vanskeligt for dem at give Afkald paa Verdens Traditioner, og forene sig med Guds Folk. Bar Vidnesbyrd om Kristi Kirkes Oprettelse i vor Tid, og, at Joseph Smith, Brigham Young og John Taylor vare Guds sande Profeter, at Kirkens nulevende Præsident, Wilford Woodruff, er en Guds Profet, samt, at Anledning gives til Enhver, som ønske at efterleve Guds Love, at finde den kostbare Perle — Sandheden.

Mødet sluttedes med Sang, og Taksigelse af Ældste F. C. Mickelsen.

Eftermiddag Kl. 2.

Mødet aabnedes med Sang, og Bøn af Præsident Schou.

Kirkens Autoriteter blev foreslaaet til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner. Endvidere blev der foreslaaet at opholde F. C. Mickelsen som Præsident for Aalborg Konference med T. C. Nielsen og P. A. Nielsen som Medhjælpere i Aalborg Grén, J. P. Olsen, som Forstander for Hjørring Grén, med S. S. Holm som Medhjælper, A. Hansen som Forstander for Frederikshavns Grén med M. Nielsen som Medhjælper, og J. M. Keller som omrejsende Ældste i Konferencen. Alle Forslag vedtoges enstemmigt.

Ældste J. M. Keller omtalte Profetierne som forudsiger Frafaldet og Kirkens Oprettelse i de sidste Dage.

Præsident Edw. H. Anderson oplæste Eph. 4de Kapitel og henviste til andre Skriftsteder der omtale den rette Organisation af Kristi sande Kirke. Bar Vidnesbyrd om, at Herren har i sin Visdom og Barmhjærtighed atter lagt sin Haand paa Værket og paabegyndt Tidernes Fyldes store Husholdning ved at aabenbare det sande Evangelium og gjengive Præstedømmets Fuldmagt og Myndighed, samt at hans Tjenere nu ere udsendte med et advarende Budskab til alle Mennesker. Taleren bevidnede at Tusinder have annammet disse frelsende Principer, og glæder sig i Evangeliets herlige Sandheder, saavel hjemme i Zion som her i Adspredelsen.

Mødet sluttedes med Sang, og Taksigelse af Ældste T. C. Nielsen.

Aften Kl. 8.

Mødet aabnedes med Sang, og Bøn af Ældste S. S. Holm.

Ældste P. A. Nielsen sagde, at den væsentlige Forskjæl mellem os og andre Kirkesamfund bestaar i den Kjendsgjerning, at vi tro paa fortsat Aabenbaring. Taleren citerede flere Skriftsteder og beviste, paa en klar og tydelig Maade, Nødvendigheden af fortsat Kommunikation med Gud.

Præsident A. S. Schou sagde: Om vi ere fødte eller opdragne i et eller andet Kirkesamfund er det intet Bevis for at den Lære, som vi bleve bekjendte med i vore Barneaar, er den rette og sande. Det er alle Menneskers Pligt, efter de ere komne til Skjæls Aar og

Alder, at undersøge den hellige Skrift, og sammenligne deres Børnelærdom med de Lærdomme som findes i den, thi derved kunde vi udfinde om Evangeliet nu bliver prædiket i dets Renhed, saaledes som det var forkyndt i Jesu og Apostlenes Dage. Det er nødvendigt for Enhver at være overbevidst om deres Religion er sand, thi det er ikke Teorien, som vil frelse Mennesket, men den praktiske Religion, hvilken ikke bestaar i Ord, men i Kraft. Omtalte Kristi Mission til Aandeverdenen, og beviste at Frelsningsplanen strækker sig længere end Menneskene i Almindelighed antage, thi Evangeliet skal, ifølge Skrifterne, prædikes til et Vidnesbyrd for alle Mennesker, og de, som ikke have Lejlighed til at høre og annamme det her i Livet, vil faa Anledning dertil hinsides Graven. Opmuntrede de Forsamlede til alvorligt at søge Herren, og forsikrede, at ved Lydighed til hans Love ville vi kunne samle Liggendefæ i Himmelen, hvor hverken Møl eller Rust kan fortære eller Tyve gjennembryde og stjæle.

Konferencen hævedes til ubestemt Tid.

Taksigelse af Præsident C. M. Jensen.

S. S. Holm,
Skriver.

Konferencemøderne i Aarhus d. 29de og 30te Marts. Nærværende vare: Missionspræsident Edw. H. Anderson, Konferencepræsident N. Frederiksen, A. S. Schou, Præsident for Kjøbenhavns Konference, F. C. Mickelsen, Præsident for Aalborg Konference, og forøvrigt Forstandere og Missionærer fra de forskjellige Gréne samt et stort Antal Hellige og Fremmede.

Den 29de. Form. Kl. 10.

Mødet aabnedes med at afsynge Salmen Nr. 138.

Bøn af Ældste M. P. Sørensen. Koret sang: „O Du Zion i Vest."

Præsident Frederiksen bød de Forsamlede velkommen, og foreslog P. Petersen til Konferencens Skriver.

Ældsterne P. Sørensen, M. P. Sørensen, B. F. P. Petersen, R. Sørensen, J. C. Berthelsen, A. S. Hyrup, C. Meyer og J. P. Petersen afgave Beretninger fra deres respektive Arbejdsmarker, hvoraf fremgik, at et godt Arbejde havde blevet udført siden sidst afholdte Konference, og at Udsigterne for Evangeliets videre Udbredelse vare lovende.

Ældsterne J. Jørgensen og J. Petersen udtalte deres Følelser i Korthed og bare Vidnesbyrd om, at de vare overbeviste om Sandheden af de Principer som de Sidste-Dages Hellige forkynde; de glædede sig i det Privilegium de have, nemlig, at vidne for deres Medmennesker om Evangeliets Sandhed.

Koret sang Salmen Nr. 13, og Mødet sluttedes med Taksigelse af Ældste R. Sørensen.

Efterm. Kl. 2.

Mødet aabnedes med at synge Salmen Nr. 136. Derefter Bøn af Ældste P. Sørensen.

Koret sang: „Det lette Bud i Skib med Rør."

Præsident Frederiksen oplæste den samlede Rapport over hele Konferencen; den tæller 354 Medlemmer, Præstedømmet iberegnet. I Vinterens Løb vare 33 Personer indlemmede i Kirken ved Daab.

Kirkens Autoriteter blev dernæst foreslaaet til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner, og Missionærerne beskikkede til deres respektive Arbejdsmarker. Alle Forslag vedtoges enstemmigt.

Præsident Anderson sagde, at et stort Arbejde udføres blandt Nationerne for Menneskeslægtens Frelse. Herrens bemyndigede Tjenere, endskjøndt blot ringe Redskaber, ere nu i Færd med at forkynde „Rigets Evangelium," hvilket, ifølge Jesu egne Ord, skal prædikes for alle Mennesker forend den Almægtige udgyder sine Straffedomme over Jorden. Taleren bevidnede at Tiden for Opfyldelsen af denne Forudsigelse nærmer sig med hurtige Skridt, hvorfor han raadede Enhver til at omvende sig fra Synd og Ugudelighed, og adlyde Guds Love, medens Anledning dertil gives. Omtalte Nodvendigheden af Aabenbaring, og bar et kraftigt Vidnesbyrd om Evangeliets Lærdomme.

Præsident Mickelsen beviste at Straf altid paafølger Ulydighed mod Guds Bud og Befalinger. Omtalte Guds Handlemaade med Menneskene i Noah Dage, og hvorledes Herren formedelst deres Ulydighed, ødelagde dem ved en Vandflod, samt at denne ikke var den hele Straf; thi vi finde, at de Gjenstridige maatte forblive i Fængsel — Aandernes Opholdssted — for et Tidsrum af to tusinde Aar førend de atter fik Anledning til at høre det samme Vidnesbyrd. Taleren opmuntrede de Forsamlede til alvorlig at undersøge den hellige Skrift, og blive bekjendte med Profetierne angaaende de Tildragelser, som skulde finde Sted i de sidste Dage.

Koret sang Salmen Nr. 243. Mødet sluttedes med Taksigelse af Ældste B. P. F. Petersen.

Aften Kl. 7.

Salmen Nr. 253 blev afsungen. Bøn af Ældste J. C. Berthelsen. Koret sang Salmen Nr. 170.

Ældste M. P. Sørensen omtalte den store Forskjel paa Kristi Kirke i Apostlenes Dage og Nutidens sekteriske Kirker, samt gav flere gode Raad til de Hellige.

Præsident Schou benyttede den øvrige Del af Tiden. Han talte paa en interressant og meget belærende Maade angaaende de Dødes Opstandelse.

Koret sang Salmen Nr. 244.

Taksigelse af Ældste B. Petersen.

Den 30te. Efterm. Kl. 2.

Salmen Nr. 1 blev afsungen.

Bøn af Ældste C. Meyer.

Koret sang Salmen Nr. 249.

Præsident Frederiksen forklarede paa en letfattelig Maade Kristi Kirkes Organisation i Fortiden, og tillige, som en Opfyldelse af Profetierne, dens Udryddelse. Omtalte Frafaldet og dets Følger, og bevidnede, at Evangeliet var atter gjengivet og Kristi Kirke oprettet med de retmæssige Embedsmænd til at forvalte dens Ordinancer.

Koret sang Salmen Nr. 274, hvorefter Mødet sluttedes med Taksigelse af Ældste J. P. Petersen.

Aften Kl. 7.

Salmen Nr. 86 blev afsungen.

Bøn af Ældste P. Sørensen.

Koret sang: „Fra Himlens høje Hvælv."

Ældste C. Meyer gjorde nogle Bemærkninger angaaende Begyndelseslæren i Kristo, og opmuntrede Enhver til at gjøre Herrens Vilje.

Præsident Schou sagde, at Evangeliet er meget indholdsrigt, thi i det er al Sandhed indbefattet. Mange Emner ere blevne omhandlede i denne Konference som henhøre til den Plan, som Gud har lagt for Menneskets Frelse, og endskjøndt vi kun „forstaa i Stykkevis" har dog Herren aabenbaret Alt, som er nødvendigt for Menneskets Saliggjørelse. Tidernes Tegn vise at vi leve

i de sidste Dage. Saaledes se vi at: Israel samles og Zion opbygges; ja endog Jøderne samles tilsammen og opbygger Jerusalem. Tidernes Fyldes store Husholdning er paabegyndt, og Evangeliet, som et advarende Budskab, prædikes for Nationerne. Samtidig tiltager Verden i Ugudelighed og Vantro; Uenighed og Mørke bliver større paa det religiøse Omraade, og Nationerne ruster sig til Krig. Taleren bar Vidnesbyrd om, at Guds Rige var oprettet paa Jorden af Himmelens Gud, og at det vil bestaa og tilsidst sejre.

Koret sang Salmen Nr. 191, hvorefter Konferencen sluttedes til ubestemt Tid.

Taksigelse af Præsident Frederiksen.

Et Præstedømsmøde var ogsaa afholdt, i hvilket Brødrene Anderson, Schou og Frederiksen gave ypperlige Raad og Formaninger saavel til Missionærerne som til det lokale Præstedømme.

P. Petersen,
Skriver.

Dødsfald.

Nils Petersen Hjorth døde i en Alder af 47 Aar i Logan, Utah, den 6te Marts 1891. Han var født i Kastberg, Randers Amt, Danmark; annammede Evangeliet i 1879, og emigrerede til Utah i 1886. Han var en god og oprigtig Mand, en trofast Sidste-Dages Hellig og døde i et sikkert Haab om en herlig Opstandelse. Han efterlader Hustru og fem Børn til at sørge over Tabet af en elsket Ægtefælle og kjærlig Fader.

C. M. Bergstrøm døde i Brigham City, Utah, den 16de Marts 1891. Han var født den 7de December 1843 i Svedala, Sverige, og emigrerede fra Kjøbenhavn i 1877. Hustru og syv Børn begræde Tabet af den Hensovede.

Jørgine Olsen, født Hansen, døde i Santaquin, Utah, den 4de Marts 1891. Hun var født i Christiania, Norge, den 27de Juli 1821; annammede Evangeliet i 1863 og emigrerede til Utah i 1866.

Anna Louise Jensen døde i Cottonwood, Utah, den 17de Februar 1891. Hun var født paa Sjælland, Danmark, i April 1799; annammede Evangeliet i 1853 og emigrerede til Amerika i 1856.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af Edward H. Anderson, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).